

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI**CÁCH TRỪNG PHẠT GHÊ HỒN CỦA TRÍCH TINH TỬ**

Tiên Phong lúc ban ngày đã gặp bọn đệ tử phái Tinh Tú thấy trong đám này có gã Xuất Trần Tử là kẻ thẳng thắn thực thà nên đã có cảm tình với gã.

Bây giờ thấy gã sợ hãi thiếu niên áo trắng thế, có ý muốn ra tay cứu gã. Không ngờ càng nghe lâu ngày càng thấy gã ăn nói chẳng ra gì cả, chỉ là hạng hèn nhát, xu mị gã thiếu niên một cách khả ố.

Ông lẩm bẩm:

- Gã này đâu phải là trang hảo hán? Dù gã sống hay chết cũng mặc, chẳng thềm bận tâm đến nữa.

Thiếu niên áo trắng quay sang hỏi A Tử:

- Tiểu sư Muội! Tỉ phu sư Muội là ai?

A Tử nói:

- Tỉ phu tiểu Muội ư? Tiểu Muội nói ra sợ đại ca hoảng hồn!

Thiếu niên áo trắng nói:

- Không sao đâu. Sư Muội cứ nói ra. Nếu là trang anh hùng lừng lẫy tiếng tăm thì Trích Tinh Tử này cũng cần biết để mà lưu ý.

Tiên Phong nghe gã tự xưng danh, liền lẩm bẩm:

- Gã Trích Tinh Tử này xem ra có vẻ khoáng lác! Vừa rồi mình thấy thân pháp gã lướt nhanh như gió, tuy khinh công giỏi thật, song cũng chẳng hơn gì ba tên Thạch Đại Lý hay Vân Trung Hạc, một trong tứ ác. Có điều công phu gã này cổ quái ác hơn.

Bỗng thấy A Tử hỏi lại:

- Đại ca! Trong các phái võ Trung Nguyên, ai là người đứng đầu đại ca có biết không?

Thiếu niên áo trắng tức Trích Tinh Tử đáp:

- Người ta thường đồn đại đến hai tên: "Bác Kiêu Phong, Nam Mộ Dung." Chẳng lẽ cả hai người đều là tỉ phu sư Muội?

Tiên Phong nghe Trích Tinh Tử nói đến câu: "Chẳng lẽ hai người đều là tỉ phu sư Muội?"

Thì lửa giận bốc lên bùng bùng. A Tử chỉ là một cô chị, sao lại có hai tì phu được?

Ông lẩm bẩm:

- Thằng lỏi này quen thói ăn nói càn rỡ, sẽ cho người biết tay để chữa thói hồ đồ.

A Tử cười khanh khách nói:

- Đại ca nói thế mới là thú vị! Tiểu Muội chỉ có một tì nương lấy đâu ra hai tì phu

Trích Tinh Tử tùm tùm cười nói

- Nào ta có biết tì sư Muội chỉ có một tì nương? Hề hề. Dù tiểu sư Muội chỉ có một cô chị mà có những hai tì phu lại càng là một chuyện ly kỳ.

A Tử nói:

- Này này! Tì phu tiểu Muội hay ghen lắm đó! Lần sau tiểu Muội gặp tì phu sẽ đem câu chuyện này thuật cho y nghe để đại ca ném mùi đau khổ với y. Tiểu Muội nói để đại ca biết, tì phu tiểu Muội! Bang Chúa Cái Bang, oai danh lừng lẫy khắp Trung Nguyên, Bắc Kiều Phong chính thị!

A Tử vừa dứt lời, mấy gã đệ tử phái Tinh Tú đã gặp Tiêu Phong đều giật mình không nhận được, đồng la lên:

- Ủa!

Nhị sư huynh tứ gã mũi sư tử nói:

- Thảo nào, thảo nào! Y bóp gãy tay tôi, tôi cũng không ân hận gì nữa.

Trích Tinh Tử sẽ nhú cặp lông mày, nói:

- Bích Ngọc Vương Đỉnh đã vào trong tay Cái Bang thì thật khó lòng lấy lại rồi đây.

Xuất Trần Tử tuy đang sợ hãi nhưng không sao đổi được cái tật lồm mồm.

Gã lấp bắp:

- Đại sư huynh! Gã Kiều Phong đó hết... làm Bang Chúa... Cái Bang rồi! Đại ca vừa ở miền tây về chẳng lẽ chưa được nghe các phái Trung Nguyên vừa đây mới xảy ra một việc quan trọng. Gã Kiều Phong đó bị người Cái Bang trục xuất ra khỏi Cái Bang rồi.

Trích Tinh Tử khẽ thở dài.

Song bộ mặt gã chỉ khấn trương một lúc rồi trở lại bình thường.

Gã nói:

- Kiều Phong bị trục xuất khỏi Cái Bang rồi ư? Việc đó có thật không?

Tam đệ tử tức là gã béo mập đáp:

- Khắp chốn giang hồ đâu cũng nói vậy. Họ còn đồn đại hẳn không phải người Hán mà là người Khất Đan và đã trở nên kẻ thù số một của các anh hùng Trung Nguyên. Ai cũng muốn giết y cho hả giận. Tiểu Muội còn nghe nói Tiêu Phong giết song thân, giết sư phụ giết cả bạn bè, còn là một gã hèn hạ bỉ ổi, không một điều tàn ác nào gã từ.

Tiêu Phong nấp ở phía sau tảng đá núi nghe chúng kể chuyện về những tai bay vạ gió không may mình gặp phải từ mấy tháng thì không khỏi đau lòng. Mặc dầu ông võ công tuyệt thế, đờm lược hơn người mà thanh danh ông bị các bậc anh hùng trong võ lâm lăng mạ, lòng ông một phen uất ức, chán nản cuộc đời

Bỗng thấy Trích Tinh Tử hỏi A Tử:

- Sao tử nương sư Muội đi lấy con người ấy? Chẳng lẽ khắp nơi thiên hạ chết hết cả, không còn chàng trai nào nữa hay sao? Hay là bị hắn tiên dâm hậu thú, rồi bị ép uống phải lấy hắn là chồng?

A Tử cười lạt nói:

- Về việc tử nương tiểu Muội lấy hắn trong trường hợp nào, tiểu Muội không biết. Song tử nương tiểu Muội đã bị hắn ra tay đánh cho vài chưởng chết mất rồi. Bọn chúng đều la lên một tiếng kinh ngạc.

Bọn này nguyên là một lũ tà đạo lòng dạ trơ như gỗ đá, thế mà nghe nói Tiêu Phong giết cha mẹ, giết thầy, giết bạn, lại giết cả vợ con cũng không khỏi cảm xúc, ghê cho thủ đoạn tàn ác trên đời ít có.

Trích Tinh Tử nói:

- Tưởng gã còn ở Cái Bang, người nhiều thể mạnh, thì quả là điều khó khăn trong việc đối phó với hắn, nay hắn đã bị trục xuất khỏi Cái Bang, chẳng lẽ mình còn sợ hắn hay sao? Ha ha!

Đột nhiên hắn buông mấy tiếng cười lạt nói:

- Thế mà bọn võ lâm tại Trung Nguyên nêu danh Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung gì gì hay quá: Ta không tin rằng hai gã có thể chống chọi lại với công phu kỳ diệu của phái Tinh Tú ta.

Gã béo mập nói:

- Chính thế! Bọn sư đệ chúng tôi cũng nghĩ vậy. Võ công của đại ca đã siêu phàm nhập thánh, phen này đại ca đến Trung Nguyên chém chết luôn cả Bắc Kiều

Phong, Nam Mộ Dung làm tởa nhứt nhuệ khi các phái võ Trung Nguyên, để họ biết phái Tinh Tú ta lợi hại đến thế nào!

Trích Tinh Tử hỏi:

- Gã Kiều Phong hiện giờ ở đâu? Bọn ta đi phương nào tìm hắn?

A Tử nói:

- Hắn biểu ra ngoài ải Nhạn Môn Quan. Bọn ta theo phương đó mà đuổi chẳng sớm thì chầy cũng tìm được hắn.

Trích Tinh Tử nói:

- Phải rồi! Nhị Tam, Tứ, Thất, Bát. Năm vị sư đệ vừa rồi lâm tịch để thất cơ bại trận, các người muốn lãnh tội gì đây

Cả năm gã khom lưng nói:

- Bọn tiểu đệ cung kính nhận lãnh trách phạt của đại ca.

Trích Tinh Tử nói:

- Bọn ta đến Trung Nguyên, hành động nhiều việc. Nếu ta hình hạt quá nặng, không khỏi giảm sút đi một số người. Thôi đành thế hay vậy...

Chưa dứt lời, vung tay trái lên, trong tay áo phóng ra năm điểm ánh sáng xanh lè, tựa như năm con đom đóm bay ra xông thẳng đến năm gã nọ. Mỗi điểm ánh sáng này rớt xuống vai một gã, tiếp theo là những vang xèo xèo. Năm gã rú lên những tiếng kinh khủng.

Tiêu Phong ngửi thấy mùi thịt cháy khét lẹt tự hỏi:

- Mấy điểm lửa đó phải chăng đã đốt cháy thịt bọn kia?

Những điểm lửa đó tắt ngay song bọ mặt năm gã mỗi lúc một lộ vẻ đau đớn hơn lên.

Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Gã thiếu niên áo trắng kia vừa phóng thứ điểm lửa ngoài chất lưu hoàng lân tiêu, bên trong còn có chất độc khác nhau nên lửa tắt rồi, chất độc thấm vào da thịt khiến người hải đầu đón không thể chịu được.

Bỗng thấy Trích Tinh Tử nói:

- Đây là thứ luyện tâm đan hạng nhỏ, chỉ trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày là mãn kỳ hạn, các người sẽ hết đau đớn mà da sẽ được một phen rèn luyện cho sức nhẫn nại sẽ gia tăng. Lần sau có cường địch, không đến nỗi mới đánh một trận đã chịu khuất phục như lần này làm mất mặt cho môn phái Tinh Tú Hải.

Gã mũi sư tử cùng gã béo mập đồng thanh nói:

- Vâng vâng! Xin đa tạ những lời răn dạy của đại ca.

Còn ba gã kia chỉ vận động nội lực để chống lại với sự đau đớn, không mở miệng nói được câu gì.

Trong khoảng thời gian cháy hết tuần hương, năm gã mới thấy trong người dần dần bớt đau.

Lúc vừa rồi người ngoài trông thấy năm gã nghiêng rặng gượng nhịn đau, bộ mặt cùng tiếng rên la của bọn họ thật rất khủng khiếp.

A Tử trông thấy cảnh tượng rùng rợn này không khỏi khiếp sợ. Trông cũng đành phó thác cho trời đến đâu thì đến.

Trích Tinh Tử từ từ đưa mắt nhìn Xuất Trần Tử nói:

- Bát sư đệ! Ngươi tiết lộ việc cơ mật trọng đại của bản phái, khiến cho vật đó có thể bị phá hủy, nên chịu tội gì?

Xuất Trần Tử thộn mặt ra, rồi đột nhiên quỳ mọp xuống đất năn nỉ:

- Đại ca... đại ca! Tiểu đệ lúc đó hồ đồ buột miệng nói ra... xin đại ca tha chết cho. Từ rày... từ rày sắp tới, đại ca có bắt tiểu đệ làm thân trâu ngựa, tiểu đệ... cũng không dám... nửa lời oán trách. Nói xong lắc đầu lia lịa.

Trích Tinh Tử thở dài nói:

- Bát sư đệ! Ta cùng ngươi đã là bạn đồng môn. Nếu ta đủ quyền lực cũng muốn tha cho ngươi lắm. Nhưng lần này tha cho ngươi sau này có ai không tuân theo nghiêm lệnh của sư phụ thì làm thế nào? Thôi ngươi ra tay đi! Luật lệ của bản môn thế nào, ngươi đã biết rồi đó! Chỉ còn cách ngươi đánh bại được người chấp pháp thì bất luận tội nghiệt gì cũng xóa bỏ hết. Vậy ngươi đứng dậy ra tay tiếp đòn của gã.

Xuất Trần Tử khi nào dám chống lại với thiếu niên áo trắng, gã đập đầu không ngớt.

Trích Tinh Tử nói:

- Ngươi không ra tay để tiếp chiêu với ta ư?

Xuất Trần Tử vẻ mặt hoảng hốt đứng phất dậy. Người gã tuy thấy lùn béo mập mà thân pháp rất mau lẹ. Gã nghe đại sư huynh nói vậy biết là không thể nào được tha nữa. Thứ binh khí mà gã quen dùng là cây cương trượng thì đã bị Tiêu Phong phóng chặt vào vách núi rồi không nhổ ra được đành bỏ lại đó.

Xuất Trần Tử vội cúi xuống nhặt hai hòn đá to bằng nắm tay. Hai tiếng vù vù vang lên, gã vừa nhắm Trích Tinh Tử ném tới, vừa nói:

- Đại sư ca! Tiểu đệ đắc tội với đại ca đây!

Hai hòn đá vừa rời khỏi tay, gã nhặt luôn hai hòn khác ném liên tục

Người gã nhảy về góc Đông Bắc. Đồng thời lại vang lên những tiếng "vù vù", gã ném luôn hai hòn nữa.

Người gã tròn ửng trông chẳng khác quả cầu bằng thịt, bắn đi khá xa.

Xuất Trần Tử tự biết võ công mình kém Trích Tinh Tử xa lắm, gã liệng đá ra với mục đích để ngăn trở đối phương một chút, may ra chạy thoát được chăng?

Xuất Trần Tử định bụng nếu chuyện này thoát nạn thì từ rày sắp tới gã kiếm chôn mai danh ẩn tích để bọn môn đồ phái Tinh Tú không thể đến nơi được.

Ngờ đâu Trích Tinh Tử phát tay một cái, một luồng kinh lực từ trong tay áo phóng ra chạm vào viên đá.

Lập tức viên đá bay ngược lại nhằm liệng vào lưng Xuất Trần Tử.

Tiêu Phong nấp trong tảng đá lớn, thấy hòn đá phản kích mà còn rất mãnh liệt, bất giác gật đầu khen thầm:

- Gã này có thuật trợn đà nội lực của đối phương để phản kích rất giỏi. Đây là bản lĩnh của gã chứ không phải tà phép chi hết.

Xuất Trần Tử vừa nghe tiếng gió rất gấp đã biết rằng nếu mình xoay thêm về phía trước thế nào cũng trúng phải hòn đá, còn xoay tay đỡ thì lại không đủ nội lực. Gã đành nhảy tránh sang bên tả.

Xuất Trần Tử vừa nhảy tránh qua mé tả, thì Trích Tinh Tử lại khất tay áo cho hòn đá thứ hai bay tới, khiến cho gã không còn giây nào ngừng lại. Gã vừa đặt chân trái tới đất, một luồng kinh phong lại bay đến sau lưng, hòn đá thứ ba đã liệng tới nơi.

Tiêu Phong biết rằng nghệ thuật này bọn sư huynh sư đệ đồng môn chúng đã luyện rất thuần thục.

Trích Tinh Tử đã hiểu rõ sư đệ gã là Xuất Trần Tử muốn né tránh để định tâm có hành động gì rồi, nên gã liệng đá lại, hòn nào phương vị cũng vừa vặn để đối phương còn né tránh được nhưng không cho dừng chân lúc nào mà cứ phải tránh mãi về mé tả.

Tiêu Phong lại biết rõ Trích Tinh Tử cố ý muốn làm cho sư đệ gã hoảng hồn chứ không muốn giết ngay.

Trích Tinh Tử ném đến những hòn đá thứ năm thứ sáu thì làm cho chậm lại một lúc, vì nếu không chậm lại thì Xuất Trần Tử tránh không kịp.

Mỗi một hòn đá văng lại đều bức bách Xuất Trần Tử nhảy tránh sang mé tả. Sáu hòn đá liệng lại, Xuất Trần Tử nhảy tránh sáu lần thành ra lại trở về bên đông lửa.

Viên đá thứ sáu vừa rơi xuống thì Xuất Trần Tử sắc mặt lợt lạt thò tay vào bọc rút lưỡi dao trủy thủ ra, toan đâm vào ngực mình để tự tử

Trích Tinh Tử khi nào để cho gã chết một cách dễ dàng như vậy? Gã phát tay áo ra, một chấm lửa xanh lè bay vút tới cổ tay Xuất Trần Tử

Xèo xèo, viên đạn lửa đã xuyên vào, đốt cháy huyết đạo ở cổ tay Xuất Trần Tử.

Xuất Trần Tử đau quá rời tay ra, lưỡi dao trủy thủ rớt xuống đất.

Gã lớn tiếng la lên:

- Xin đại ca mở lòng từ bi! Xin đại ca mở lòng từ bi!

Trích Tinh Tử lại phát tay áo, một luồng kinh phong phát ra bay vút tới đồng lửa xanh lè.

Đột nhiên từ trong đồng lửa này có một tia lửa nhỏ xíu bật thẳng vào Xuất Trần Tử.

Tia lửa này đốt cháy quần áo, đầu tóc Xuất Trần Tử.

Xuất Trần Tử lăn lộn dưới đất, rú lên những tiếng thê thảm mà không chết ngay được. Mùi thịt cháy khét lẹt bay ra bốn phía.

Thảm trạng này thật là khủng khiếp khiến ai trông thấy cũng phải ghê hồn.

Tiêu Phong tuy đã gặp không biết bao nhiêu cảnh tượng hung ác, hiểm độc, mà lúc này trông thấy thảm họa của Xuất Trần Tử trong lòng ông không khỏi rung động.

Bọn đồ đệ phái Tinh Tú sợ quá đến nỗi không dám thở mạnh.

Trích Tinh Tử cất tiếng hỏi:

- Anh em không ai nói gì. À phải rồi! Các ngươi cho ta là có thủ đoạn thâm độc quá. Xuất Trần Tử bị chết một cách oan uổng phải không?

Mấy câu hỏi hời hợt khiến cho bọn kia hoảng hồn tranh nhau lên tiếng.

Một gã nói:

- Tội Xuất Trần Tử chết là đáng lắm. Đại ca lại tìm cách luyện xác trước khi hấn về Tây phương cực lạc. Thế là đại ca đối với gã nhân từ lắm rồi!

Có gã nói:

- Đại ca là người anh minh quyết đoán, xử trí mọi việc rất đích đáng đã không nhu nhược, lại không thái quá. Chúng tôi rất là kính phục.

Có gã nói:

- Y đã tiết lộ những việc cơ mật của bản phái để vật chi bảo của đồng môn dùng vào việc luyện công có thể lâm vào tình trạng bị phá hủy đáng tội lằng tri, xẻo từng miếng thịt để chịu đau khổ bảy ngày bảy đêm rồi mới xử tử. Thế mà đại ca nghĩ tình đồng môn chỉ xử y một cách nhẹ nhàng. Dù y chết rồi thành ma quỷ cũng còn cảm kích ơn đức Đại ca.

Có gã nói:

- Bọn tiểu đệ đều có tội hết, xin đại ca bao dung cho.

Những lời tán tụng vô liêm sỉ xen lẫn với tiếng rên la thảm thiết Xuất Trần Tử hợp thành một điệu nhạc rất khó nghe.

Tiêu Phong cảm thấy chán ghét vô cùng, không muốn nghe nữa. Ông ngay mình, điềm chân phải xuống, nhảy bật người lên không một tiếng động, đã dăng xa ra ngoài hai trượng. Đến tay bản lãnh cao cường như Trích Tinh Tử mà cũng không hay biết chi hết.

Tiêu Phong vừa tung mình đi một cái, đang khoa chân toan nhảy bước thứ hai bỗng nghe Trích Tinh Tử ôn tồn hỏi:

- Tiểu sư Muội! Tiểu Muội lấy cắp bảo đỉnh của sư môn đem đưa cho người ngoài, nên chịu trừng phạt cách nào đây?

Gã nói mấy câu đó bằng một giọng ôn nhu văn nhã, song Tiêu Phong vừa nghe đã run lên, ông lẩm bẩm:

- A Tử tuy là đứa tiểu tiện nhân khả ố, nhưng mình đã nhận lời ủy thác của A Châu, lẽ nào để cô ta chết ở dưới tay bọn quý quái này? Chỉ sợ cô ta phải chịu những hình phạt còn thảm khốc gấp mười gã Xuất Trần Tử. Nếu mình thõng tay bỏ mặc, thì yên tâm thế nào được?

Nghĩ vậy ông xoay mình trở lại, lẳng lặng ẩn mình vào chỗ cũ.

Bỗng nghe A Tử đáp:

- Đại ca! Tiểu Muội đã phạm vào lẽ luật của sư phụ. Điều đó tiểu Muội không dám cãi. Tiểu Muội xin hỏi đại ca còn muốn lấy lại chiếc đỉnh báu đó nữa không?

Trích Tinh Tử đáp:

- Đó là một trong tam bảo của bản môn, lý đương nhiên là cần lắm chứ! Nhưng sao Tiểu Muội lại để lọt vào tay người một cách dễ dàng thế được

A Tử nói

Tỷ phu tiểu Muội là người tính nết rất quật cường, cái đỉnh đó tiểu Muội đưa cho y. Nếu tiểu Muội gặp y đòi thì thế nào y cũng phải để y nguyên lành lặn mà trả lại, chớ nếu người khác đến đòi thì đại ca thử tưởng tượng xem liệu y có chịu trả không?

Trích Tinh Tử "ò" lên một tiếng nghĩ bụng:

- Thăng cha Kiều Phong trước đã làm Bang chúa Cái Bang, tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ, e rằng y không chịu khuất phục dễ dàng bất cứ ai.

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Việc này khó mà nói trước được. giả tỷ cái bảo đỉnh đó mà bị sức mẽ rồi mới đưa về trả, thì tội trạng tiểu Muội còn nặng hơn một tưng nữa.

Nếu các vị sư huynh tìm đến y để đòi lại vô luận thế nào y cũng không chịu trả đâu. Võ công đại ca dù cao cường đến bậc nào đi nữa thì cũng đến giết y là cùng, còn việc lấy được lại đỉnh thì tặc là muôn vạn khó khăn.

Trích Tử trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Theo ý sư Muội thì nên làm thế nào bây giờ?

A Tử nói:

- Đại ca hãy tha tiểu Muội để một mình tiểu Muội đến Nhận Môn Quan đòi tỷ phu trả bảo đỉnh đem về. Cái đó kêu bằng đem công chuộc tội. Có điều đại ca hứa với tiểu Muội sau khi lấy được đỉnh về đừng trách phạt tiểu Muội.

Trích Tinh Tử nói:

- Lời tiểu Muội nói nghe ra cũng có lý. Có điều Tiểu sư Muội làm thế là lột da hết cả mặt mũi ta mất rồi còn gì. Và từ đây trở đi ta không còn có thể làm người thừa kế phái Tinh Tú Hải nữa. Một khi ta lại buông tha tiểu Muội rồi, tiểu Muội xa chạy cao bay cùng tỷ phu để biệt tích, thì rồi ta biết đi đâu tìm tiểu Muội? Về việc tìm lấy cái bảo đỉnh này ta tưởng có chí thì nên. Gã họ Kiều kia vị tất dám phá đi. Điều cần nhất đừng tiết lộ những điều bí mật cho ai biết.

Ngừng dây lát, Trích Tinh Tử lại nói tiếp:

- Tiểu sư Muội! Sư Muội ra tay đi! Chỉ cần sư Muội đánh bại ta là đương nhiên thành người thừa kế phái Tinh Tú, và ngược lại ta sẽ phải tuân theo hiệu lệnh của sư Muội. Khi đó Tiểu sư Muội sẽ thành đại sư tỷ mà ta đây là tiểu sư đệ.

Tiêu Phong nghe đến đây mới hiểu rõ là phái này xếp đặt trên dưới tùy theo võ công mạnh hay yếu, chứ không xếp theo thời kỳ nhập môn trước hay sau. Vì thế mà gã Trích Tinh Tử nhỏ tuổi lại được làm đại sư huynh, còn bao nhiêu đệ tử lớn tuổi hơn vẫn phải ở hàng sư đệ.

Theo luật này sẽ đưa đến chỗ giữa ban đồng môn với nhau thường thường xảy ra giành nhau, tàn sát nhau, không kể gì đến tình nghĩa anh em.

Nhưng ông có biết đâu rằng lẽ luật này cũng đem lại một điều lợi cho mỗi đời chưởng môn, võ công lại cao lên một tầng. Oai quyền của Đại sư huynh trong môn phái rất lớn nắm trong tay quyền sinh sát các sư đệ. Sư đệ nào không phục tùng y thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy võ lực ra phản kháng. Nếu kẻ làm sư đệ bị hại thì đại sư huynh đắc thắng, mà kẻ làm sư đệ dù bị đánh hay bị giết thế nào cũng đành chịu, không chống cự hay kêu ca vào đâu được. Trường hợp sư đệ đắc thắng thì lập tức nhẩy một bước lên làm đại sư huynh rồi đem xử tử gã đại sư huynh cũng được, chứ vị chưởng môn sư phụ đứng ngoài thông tay bỏ mặc, quyết không can thiệp.

Dưới lẽ luật này người nào cũng phải gắng sức cầu tiến.

Có điều bề ngoài ai nấy đều im lìm không tỏ vẻ gì hết có khi còn làm bộ võ công kém cỏi để cho đại sư huynh khỏi nghi kỵ.

Gã Xuất Trần Tử ý mình có sức mạnh ở cánh tay rất lợi hại. Cây cương trượng của y đúc vừa dài vừa lớn, rất là trầm trọng, vì thế mà gã ở hàng bát sư đệ đã bị Trích Tinh Tử đem lòng ghen ghét, hễ có dịp nào là y mượn cớ để trừ khử ngay.

Đồ đệ các phái khác thì chuyên chú luyện võ nghệ cho đến một mực nào đó nhứt định rồi dừng lại đó, không tiến thêm được nữa. Còn đồ đệ phái Tinh Tú thì không có ngày nào nhàn rỗi, phải luyện tập không dám chểnh mảng. Kẻ làm Đại sư huynh thì sợ bọn sư đệ quay lại khiêu chiến với mình, còn kẻ làm sư đệ lại sợ Đại sư huynh tìm đồ lên đầu mình những cuộc thí nghiệm để cho cuộc luyện võ được thành tựu. Đại sư huynh mà không nắm chắc phần thắng thì không bao giờ dám gây hấn.

A Tử đã tưởng Trích Tinh Tử tha thiết vào cái bảo đỉnh không nỡ hại mình dè dặt đâu gã không bị mắc vào tròng, mà lập tức đòi cô ta phải động thủ.

A Tử vừa nghe Trích Tinh Tử giục mình ra tay, thì cả kinh thất sắc. Cô thấy Xuất Trần Tử còn đang rên la hô hoán chưa chết đi được. Thâm trạng của gã sẽ đến với cô. Cô không biết làm thế nào run run nói:

- Chân tay tiểu Muội đều bị trói chặt làm sao động thủ được? Đại ca muốn hại tiểu Muội mới bày ra cách này.

Trích Tinh Tử nói:

- Được lắm! Ta mở khóa chân tay cho sư Muội.

Gã nói xong phát tay áo một cái, một luồng hơi mạnh bắn vào đồng lửa.

Đồng lửa xanh lè chia ra một giây nhỏ tựa như một tia nước chọt bắn vào chiếc khóa sắt trên tay A Tử.

Tiêu Phong nhìn rất rõ ràng:

Đường tia lửa bắn đi đúng vào chỗ trong tay A Tử chứ không phải đốt cháy thân thể cô.

Hơn nữa gã Trích Tinh Tử tự phụ võ công cao cường, địa vị cao quý, quyết không muốn khuất uy tín trước mặt đồng môn. Võ công gã cao hơn A Tử rất nhiều cần gì hẳn phải đánh lén. Có điều ông chưa biết nội lực gã ra sao, liệu có đốt gãy riêng cái khóa mà khỏi tổn thương đến cổ tay A Tử không?

Tiêu Phong còn đang suy nghĩ bỗng nghe thấy những tiếng xè xè.

Chẳng mấy chốc, hai tay A Tử đã giang ra được. quả nhiên cái khóa sắt đã gãy quãng giữa song còn lòng thòng móc dây xích ở trên tay.

Tia lửa vừa rồi đột nhiên rụt về, rồi lại bắn ra phía trước

Nhưng lần này tia lửa nhằm chiếc khóa sắt dưới chân A Tử vọt ra. Cũng chỉ trong khoảnh khắc, cái khóa sắt đã bị gãy rời.

Tiêu Phong ban đầu thấy tia lửa xanh lè nung khóa sắt ông không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, tưởng nội lực của Trích Tinh Tử cực kỳ ghê gớm. Đến nỗi tia lửa bắn vào xi chiếc khóa dưới chân. Lần này ông nhìn được rõ ràng hơn, thấy tia lửa bắn vào chỗ nào, lập tức khóa thay đổi màu sắc chỗ đó. Xem thế thì lửa này có điều chi quái lạ, chứ không phải là do nội lực mà ra.

Chân tay A Tử được tự do rồi, cô không còn cách gì chối từ được nữa mặc dầu cô là người tâm trí linh mẫn, song việc này không là điều giao quyết để thoát khỏi đại nạn trước mắt.

Bỗng nghe bọn đồng môn thi nhau tán tụng Trích Tinh Tử.

Một gã nói:

- Bọn Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung gì gì đó, không dám xách giày cho đại ca.

Lại một gã nữa nói:

- Tiểu sư Muội! Sư Muội đã thấy kinh hồn chưa? Có điều đáng tiếc là tuy sư Muội biết hồi nhưng đã muộn mất rồi.

Mỗi gã một câu bàn đi tán lại không ngớt.

Gã Trích Tinh Tử nghe lời xiêm nịnh ra chiều khoan khoái. Mặt gã hớn hở tươi cười, liếc mắt nhìn A Tử.

A Tử chỉ mong bọn chúng tán hoài để gã Trích Tinh Tử trì hoãn việc trừng phạt mình lúc nào hay lúc ấy.

Nhưng bọn chúng tăng bốc một hồi lâu cũng đâm nhàm. Sau cùng không tìm được danh từ gì mới lạ để hót thêm nữa. Lời tán tụng dần dần ít đi và rời rạc.

Trích Tinh Tử thủng thảng nói:

- Tiểu sư Muội! Ra đòn đi thôi chứ!

A Tử nghĩ đến tình trạng Xuất Trần Tử bị thảm hình vừa rồi run lên hỏi:

- Tiểu Muội không ra đòn đâu!

Trích Tinh Tử hỏi:

- Sao sư Muội không chịu ra đòn? Ta xem sư Muội bản lãnh cũng khá đấy mà!

A Tử nói:

- Tiểu Muội không đánh nhau với đạ ca vì biết rõ mình đánh không lại, tội gì đánh cho mệt? Đạ ca muốn giết tiểu Muội thì giết phứt cho rồi.

Trích Tinh Tử thở dài nói:

- Ta thực không muốn giết sư Muội. Một vị tiểu cô nương mặt đẹp như hoa, ta giết đi thật là đáng tiếc. Song biết làm thế nào? Thôi sư Muội ra đòn đi. Sư Muội giết ta rồi để mà làm đạ sư tỷ.

Trong phái Tinh Tú trừ sư phụ, còn ngoài ra sẽ đều phải theo mệnh lệnh của sư Muội hết.

A Tử nghiên răng nói:

- Dù tiểu sư Muội có đánh được, nhưng cũng nhất quyết không giết đạ ca.

Trích Tinh Tử hỏi:

- Sao vậy?

A Tử đáp:

- Vì... vì tuổi Muội rất thương yêu đạ ca.

Trích Tinh Tử nghe cô nói câu này, bỗng run lên.

Tiêu Phong trong lòng cũng không khỏi chấn động vì không ngờ cô dám nói trắng trợn như vậy.

Bọn đệ tử đưa mắt nhìn nhau, không ai dám hé môi hé lợi, chúng ra mắt ngó dưới đất, không dám nhìn Trích Tinh Tử để khỏi rước họa vào thân

Sau một lúc đột nhiên Trích Tinh Tử cười nói:

- Sư Muội còn nhỏ tuổi thế đã biết gì mà nói đến chuyện yêu thương với chẳng yêu thương?

Ta đã có vợ rồi, tiểu Muội chưa hay sao?

A Tử đáp:

- Đại ca là bậc anh hùng hiên ngang, võ công cao cường. Có vợ hay không phỏng có can gì? Tiểu Muội... tiểu Muội vẫn thương yêu đại ca.

Trích Tinh Tử thở dài nói:

- Giả tí tiểu Muội không phải tội này thì ta thà làm tiểu tinh cũng chẳng hề chi. Nhưng giờ...Ta có thương tiểu Muội cũng không thể giúp được. Thôi tiểu Muội ra đôn đi!

Trích Tinh Tử nói xong phát tay áo một cái, một luồng kinh phong vụt tới đóng lửa.

Một giây lửa từ từ bắn lại chỗ A Tử, dường như không muốn giết cô ta ngay, nên khiến tia lửa đi rất chậm.

A Tử sợ quá kêu lên rồi nhảy tránh về phía hữu hai bước.

Tia lửa lại đến bức bách, A Tử phải lùi thêm một bước nữa thì sau lưng cô đã giáp tảng đá lớn, phía sau có Tiêu Phong ẩn nấp.

Trích Tinh Tử lại vận nội lực cho tia lửa đó đi gần lại thêm nhưng xương sống A Tử đã sát vào tảng đá lớn, không còn đất lùi.

A Tử toan nhảy sang bên, song Trích Tinh Tử huy động tay áo, hai luồng kinh phong chia ra bao vây hai bên tả hữu, khiến cô ta không còn né tránh được, mà phía trước mặt thì tia lửa đã gần tới nơi.

Tiêu Phong biết tia lửa xanh lè này chạm vào người cô ta là lập tức sém da cháy thịt.

Ông thấy tia lửa cách mặt cô không đầy hai thước rồi cứ xích gần mãi lại, liền khẽ bảo:

- Cô đừng sợ! Tôi đến giúp cô đây!

Vừa nói vừa giơ tay ra che lấy lưng cô rồi nói tiếp:

- Cô vận chưởng lực nhắm vào tia lửa mà đánh ra!